

Phần 9

Chương 25

Nhạn Hồi nghiêng mặt liếc Thiên Diệu: “Còn sống không?”

Ánh trăng lưu chuyển trên khuôn mặt nàng, chiếu lên gò má sạch sẽ của nàng, Thiên Diệu nhìn đôi mắt ánh lên ánh trăng của nàng đến thất thần, quên cả trả lời.

Nhạn Hồi nhíu mày, kiếm gỗ đào vòng ra sau đập lên trán Thiên Diệu một cái, khiến hắn khẽ giật mình, chỉ nghe Nhạn Hồi ghét bỏ nói: “Ta đúng thật là chẳng muốn cứu huynh gì cả.”

Thiên Diệu ngậy người một lúc lâu, ôm lấy cái trán bị đánh hơi đau, chột hần cất tiếng cười trầm trầm.

Nhạn Hồi nhướn mày: “Cười cái gì, bị đánh choáng váng luôn rồi à?”

Thiên Diệu ôm trán cười một lúc lâu: “Đây là lần đầu tiên ta thấy cô như vậy đấy.”

Rõ là đã đi rồi, vậy mà còn không từ nguy quay về, trong lúc hắn tuyệt vọng, trong lúc hắn nguy nan, chính nàng đã cứu hắn...

Thật kỳ lạ, nàng làm một chuyện đầy rung động với hắn tới vậy, vậy mà chính nàng lại chẳng hay biết gì.

“Nói nhảm nhiều quá.” Nhạn Hồi quay đầu, nhìn chằm chằm đám yêu đầu bò vừa bị nàng đánh bay kia, vừa rồi một kích của nàng chẳng tiếc chút lực nào, vì thế bây giờ đám yêu đầu bò đó vẫn còn chóng mặt lẫn quay dưới đất.

Trong khu rừng tối đen sau lưng chúng, có mấy bóng đen lúc nãy vừa tháo chạy đang quay đầu đánh giá bọn họ. Chỉ là chúng ngại một kích vừa rồi của Nhạn Hồi nên mới không dám tiến bừa lên. Ở phía xa hơn, trong bụi cây có tiếng xột xoạt, hiển nhiên là vẫn còn yêu quái ẩn nấp trong đó, chờ thời hành động.

Bốn phía đều là sát khí và yêu khí, Nhạn Hồi nắm chặt kiếm gỗ đào trong tay, sắc mặt nghiêm túc.

Hai ngày nay vẫn luôn mệt mỏi, tuy pháp lực của nàng đã hồi phục nhưng cũng chẳng giữ được bao lâu, đối phó với một tên yêu quái thì còn được, nhưng nếu chúng cùng lao lên tấn công thì chỉ e là chẳng giữ nổi được mấy chốc.

Giờ cũng chỉ còn cách lừa được chúng bao lâu thì lừa, để đám yêu quái này biết khó mà lui.

Nhạn Hồi cố gắng giữ vững tâm tình, dồn khí đan điền, mở miệng nói: “Ta là người núi Thần Tinh, đám yêu ma các ngươi mưu toan làm xằng làm bậy trong đất Trung Nguyên, chán sống rồi hử?”

Núi Thần Tinh quả nhiên có sức uy hiếp nhất định, nhất thời, trong bụi cây có tiếng sột soạt không ngừng, khiến cho không khí càng thêm căng thẳng.

Nhạn Hồi tụ pháp lực xuống lòng bàn chân, nàng bước ra một bước, pháp trận hỏa diễm dưới chân nàng được triển khai, trong một tích tắc đã lan ra năm trượng, một vòng tròn cực lớn đang lan rộng dưới chân đám yêu quái, pháp trận hỏa diễm còn lấp lánh hơn cả ánh trăng, soi rõ cả bóng của đám yêu quái.

Nhạn Hồi phóng tầm mắt, năm trượng cũng bao hết được ít nhất là hai mươi tên yêu quái, đã đủ để khiến chúng e ngại rồi.

Đám yêu quái bị Nhạn Hồi vây trong pháp trận đều hoảng hốt không thôi, nhào nhào muốn chạy trốn, nhưng pháp trận hỏa diễm dưới chân chúng như lớp dính, khiến chúng chẳng tài nào động đậy nổi.

Nhạn Hồi đảo mắt nhìn từng tên, thấy chúng đều sợ hãi run cả người, lúc này nàng mới ép khí xuống, khẽ quát một tiếng: “Cút hết cho ta!”

Cùng lúc đó, nàng khiến cho pháp lực nổ tung, đám yêu quái trong pháp trận đều bị bắn ra ngoài.

Đám yêu quái có thể thoát thân thấy vậy thì vội bật dậy chạy loạn vào rừng. Chỉ một lát sau, yêu khí trong rừng đã trầm xuống hẳn.

Ánh trăng vẫn yên tĩnh rọi lên mặt đất, mà bầu không khí quỷ dị bên người đã mất.

Nhạn Hồi đứng đó một chốc, mãi đến khi chung quanh không còn động tĩnh gì nữa thì nàng mới thở phào một hơi, nhoáng cái đã chẳng để ý hình tượng chút nào mà ngồi xuống mặt đất.

Nàng vuốt ngực mình: “Cứ vậy mấy lần chắc giảm thọ quá, chẳng bằng trở về để bóng đèn còn dễ chịu hơn.” Nhạn Hồi thở gấp một lát rồi mới quay đầu nhìn Thiên Diệu, thấy hắn vẫn còn ngồi dựa vào gốc cây, về mặt đèn phòng, nàng mới khoát tay nói, “Được rồi, đám yêu quái đó tạm thời cũng bị dọa rồi, chúng ta nhanh lên chút, tránh để chúng thấy cái gì đó không đúng lại vòng về.”

Nhạn Hồi vừa nói xong thì đứng dậy.

Chợt người nàng cứng đờ, chỉ nghe một tiếng “Vút” xé gió lao tới, một mũi tên bay sượt qua tai nàng.

Nhạn Hồi ngây người mất một lúc, nhưng thấy lúc mũi tên bay qua hình như lại có một chút tiên khí, hơn nữa khí tức này lại không thanh thuần như nàng vẫn cảm thấy ở núi Thần Tinh, mà lại giống...

“Tà tu.” Thiên Diệu lạnh lùng mở miệng, mà Nhạn Hồi nghe thấy hai chữ này cũng ngửa mặt lên trời mà thờ dài.

Người bị tâu hỏa nhập ma trong quá trình tu đạo hoặc người có tâm thuật bất chính thì sẽ luyện tà môn ma đạo, người trong giới tu đạo đều gọi họ là tà tu, tâm tính bất ổn, thích giết chóc, có khuynh hướng giết người tu đạo đoạt tu vi.

So với người tu đạo chính thống, hành động của bọn họ chẳng khác gì yêu quái, thậm chí còn chẳng bằng một vài yêu quái.

“Còn để người ta sống nữa không vậy.” Nhận Hồi thở dài một tiếng, vừa rồi nàng dùng hết cả pháp lực hù dọa yêu quái đó rồi, bây giờ đụng phải một tên tà tu, hơn nữa tên này lại còn ẩn nấp giỏi tới vậy, địch trong tối nàng ngoài sáng, tình thế đúng là bất lợi...

“Nhận Hồi.” Thiên Diệu ở sau lưng Nhận Hồi khẽ gọi, “Tới đây.”

Nhận Hồi quay đầu, chỉ thấy hấn đang lau vết máu bên khóe miệng, nàng nhíu mày: “Huynh muốn để lại di ngôn à?” Nói thì nói vậy nhưng vẫn ngoan ngoãn bước tới ngồi xổm xuống bên cạnh Thiên Diệu.

Nàng ngồi xổm cách hấn một khoảng, Thiên Diệu lặng yên một lát rồi mới nói: “Kê tai tới gần đây chút.”

Nhận Hồi y lời kê tai sát lại, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào rừng cây phía trước, mũi tên bay tới từ phía đó, người nọ nhất định cũng ở phía đó, chỉ tiếc bây giờ nàng không có pháp lực, ngũ quan cũng chẳng nhạy bén được nữa, hoàn toàn không thể phát hiện nơi y đang đứng...

Thiên Diệu nhìn tai Nhận Hồi còn cách hấn một khoảng, hấn đành vươn người tới kê sát tai nàng, lúc môi hấn chạm vào tai nàng thì mới dùng âm thanh cực thấp mà nói: “Y thu liễm khí tức.”

Trong lòng Nhận Hồi vốn còn đang suy nghĩ, hoàn toàn không ngờ Thiên Diệu đã tới gần nàng như vậy, hơi thở của hấn phả lên tai khiến tai nàng hơi ngứa, trong lòng nàng siết một cái như phản ứng sinh lí, da mặt nàng nóng lên, da gà da vịt gì đều rơi lả tả.

Nàng lập tức lui ra một khoảng, kinh ngạc nhìn Thiên Diệu.

Mà ánh mắt của Thiên Diệu lúc này lại trấn tĩnh, sắc mặt nghiêm túc, khiến cho Nhận Hồi cũng chẳng có cách nào không biết xấu hổ mà nói những câu như “Sao huynh lại sàm sỡ ta nữa.”

Việc như thế mà Thiên Diệu lại nghiêm trang như vậy, Nhận Hồi cũng chỉ đành phải phỉ nhổ bản thân trong đầu mình có quá nhiều ý niệm thế tục, ai bảo tên tiểu tử này ngoài trừ thân phận ra thì đáng về lẫn giọng nói đều là loại nàng thích chứ.

Nhận Hồi háng giọng một cái, cố chú tâm vào chuyện chính: “Ta nhìn ra được.”

Thấy Nhận Hồi lại lui ra xa, Thiên Diệu nhíu mày: “Kê tai tới đây.”

Quả thực là phải kê tai qua, nhờ để cho tà tu kia nghe được lời bọn họ thì chẳng phải là không xong rồi sao...

Vì thế Nhận Hồi cố dẹp bỏ chướng ngại tâm lý, sau đó kê tai tới bên môi Thiên Diệu.

Thiên Diệu chỉ nghiêm mặt hỏi: “Trong cơ thể còn bao nhiêu nội tức dùng được?”

Nhạn Hồi tiếp tục hắng giọng: “Chẳng còn lại bao nhiêu, có chẳng cũng chỉ đủ để phóng hỏa một lần.”

Thiên Diệu hơi trầm ngâm, sau đó lại mở miệng nói: “Cô nghe ta nói đây, hấn vẫn luôn nấp trong bóng tối không dám động tay, tới bây giờ cũng chỉ có thể đâm lén sau lưng chúng ta, có thể thấy pháp lực của người này không cao, chỉ cần cô có thể nhìn thấy hấn, dùng sức của cô, hoặc dùng chút công phu ngoại gia của cô chế ngự hấn.”

Rốt cuộc những lời này cũng khiến cho tâm hồn đang bồng bềnh của Nhạn Hồi tỉnh táo lại, nhìn chăm chú nhìn vào rừng cây xa xa, cau mày nói: “Nhưng bây giờ ta không đủ nội tức, ngũ giác chẳng tài nào mà nhạy cảm nổi, không nhìn thấy được hấn.”

“Ta dạy cho cô một tâm pháp, cô vận nội tức đi.”

Nhạn Hồi ngây người nghe Thiên Diệu nói bên tai nàng. Lúc này nàng cũng chẳng còn hơi đâu mà quan tâm những thứ khác nữa, cẩn thận nghe lời Thiên Diệu nói rồi, sau đó y lời hấn đọc tâm pháp bên tai mà vận nội tức.

Lúc này tên tà tu đứng ở phía xa đã nhận ra cái gì đó, lại một mũi tên xé rách không khí lao tới.

Lúc này Thiên Diệu cũng vừa đọc xong chữ cuối cùng, hấn tiện tay nhặt một hòn đá dưới đất, ném tới mũi tên đang lao tới, mũi tên tập tức lệch đi, cắm phập vào thân cây lớn sau lưng Thiên Diệu.

Thiên Diệu nhìn hướng đuôi mũi tên, sau đó chỉ cho Nhạn Hồi: “Cô chú tâm nhìn hướng Tây Bắc xem.”

Nhạn Hồi gắng tập trung nhìn về hướng đó, liền ngây người vì những gì mình thấy, hình ảnh trước mắt nàng bây giờ như thể ban ngày, cỏ cây trong rừng rõ ràng, người ẩn trốn trên cây không tài nào che giấu nổi: “Hấn trốn trên cây.”

Nhạn Hồi nói khẽ, “Khoảng cách hơi xa... đợi đã.”

Nhạn Hồi nhìn về hướng xa hơn, sau đó nhíu mày: “Đám yêu quái lại mò về rồi.”

Thiên Diệu nhăn mày: “Mấy tên?”

“Không nhiều lắm, bốn năm tên gì đó.” Nhạn Hồi quay đầu nhìn thoáng qua quần áo của Thiên Diệu, sau đó chẳng buồn do dự lột hết áo ngoài và lớp áo giữa của hấn xuống, “Mùi trên người huynh quá nặng.

Thiên Diệu vốn giật mình vì hành động lột đồ mình của nàng, nhưng nghe vậy thì chỉ đành ngây người để Nhạn Hồi cởi, sau đó Nhạn Hồi cởi áo khoác ngoài lỏng lẻo của mình ra ném cho Thiên Diệu.

“Cách đây ba dặm có một con sông chảy về trấn kia. Chúng ta chạy qua đó.” Nhận Hồi quay đầu lại nhìn thoáng qua, “Tên tà tu đó cũng phát hiện ra đám yêu quái trở về, y chạy về hướng Tây, không cần phí sức đối phó với y, động tác của y sẽ khiến đám yêu quái chú ý. Chúng ta nhân lúc này tranh thủ thời gian chạy trốn.”

Thiên Diệu gật đầu, để mặc Nhận Hồi dìu hấn đứng lên, sau đó hai người lão đảo chạy về phía bờ sông.

Ánh trăng trên bầu trời vẫn thê lương như vậy, hai người chạy trốn chật vật vô cùng.

Hơi thở hoảng hốt dồn dập, nhưng Thiên Diệu quay đầu nhìn lại chỉ thấy vẻ mặt Nhận Hồi kiên nghị, nàng chẳng hề có chút cảm giác tuyệt vọng nào đối với việc chạy trốn thế này, dường như trong bất kỳ hoàn cảnh bí hiểm nào, nàng cũng vẫn có thể đứng lên như trước, nói không sao cả với những khổ sở kia...

Dựa vào người Nhận Hồi, Thiên Diệu chỉ thấy thật âm áp.

Trong lòng cũng nhanh chóng thấy âm áp theo...

“Nhảy xuống!” Nhận Hồi nói xong liền kéo theo Thiên Diệu nhảy xuống lòng sông, dưới dòng nước siết, Nhận Hồi cũng không buông hấn ra, chỉ cố gắng kéo tay hấn, ra sức bơi ngược dòng.

Liều mạng tới như vậy...

Thiên Diệu nhìn khuôn mặt Nhận Hồi trong làn nước gợn sóng, chỉ cảm thấy đầu càng ngày càng nặng, sau đó hấn hôn mê bất tỉnh.

Nhận Hồi đang ra sức bơi thì chợt thấy người mình đang kéo chìm xuống, nàng sững người, bối rối kéo Thiên Diệu lên, lại chỉ thấy người đó đã nhắm mắt hôn mê rồi, nàng tức giận kéo tóc Thiên Diệu: “Sớm không ngắt muện không ngắt, sao lần nào huynh cũng gây phiền phức cho ta thế hả?!”

Chương 26

Lúc Thiên Diệu tỉnh lại thì phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường mềm mại.

Đã lâu không ngủ trên một chiếc giường mềm mại mà âm áp thế này, hấn sững sốt hồi lâu, mãi đến ngoài phòng có tiếng gọi vào mới khiến hấn sự tỉnh.

“Ta muốn ba phần thịt kho tàu, nhất định phải cho thiệt là nhiều thịt đó nhe.”

“Có ngay.”

“Khách quan có muốn gọi thêm canh và chút đồ ăn không?”

“Không cần, mang ra một hũ rượu ngon.”

Tiểu nhị đáp lời rồi lụi cùi xuống lầu.

Thiên Diệu trở mình muốn ngồi dậy, nhưng vừa cử động thì lồng ngực lại đau đớn kịch liệt, hắt lại bất đắc dĩ nằm xuống. Lúc này, Nhạn Hồi nghe thấy động tĩnh của hắn nên liền bước tới gần.

Nàng lườm Thiên Diệu: “Đừng cậy mạnh nữa, ta thử thăm dò rồi, huynh bị va đập dẫn đến nội thương. Ngoan ngoan nằm mấy hôm đi đã.”

Không cần Nhạn Hồi nói Thiên Diệu cũng đã biết, lúc bị yêu quái lực lưỡng kia đánh quật vào gốc cây, Thiên Diệu đã biết mình bị thương không nhẹ, vì thế hắn mới chẳng có sức mà giãy nôi nữa. Có điều hắn đã quen nhịn đau rồi, mãi đến khi nháy xuống sông, cơn đau vượt quá khả năng chịu đựng của cơ thể nên hắn mới hôn mê.

Hắn không đáp lời Nhạn Hồi, chỉ đánh trống lảng nói: “Người tu tiên tu đạo gì mà ăn uống linh tinh chẳng kiêng kị gì, cô không sợ ảnh hưởng đến tu hành à?”

Nhạn Hồi khinh bỉ: “Còn dám ghét bỏ.” Nàng khẽ nói, “Nếu không phải bình thường ta ăn nhiều, huynh cho rằng ta có thể kéo một kẻ như xác chết tới thị trấn này được à?”

Thiên Diệu xoay đầu, thấy vai mình có cảm giác đau mỗi như bị kéo thì đành nói: “Quả nhiên là kéo thật.” Trong giọng nói chẳng có lấy một chút hoài nghi mà là khẳng định.

Quả thực là nàng đã kéo, hơn nữa còn kéo đến nỗi suýt mài rách cả quần hắn rồi...

Nhạn Hồi hắng giọng một cái, nghiêng người quay sang chỗ khác uống trà.

Trong phòng yên tĩnh nửa ngày, cuối cùng Thiên Diệu phá vỡ sự yên lặng: “Chẳng phải cô nói không quan tâm nữa sao?”

“Ta cũng muốn mặc huynh lắm chứ.” Nhạn Hồi bĩu môi, “Nhưng buồn một cái ta lại là một cô nương vừa chính nghĩa vừa lương thiện, sao để cho huynh bị yêu quái giết trước mặt ta được...”

Thiên Diệu nhíu mày ngắt lời nàng: “Cô nhìn thấy ta sao?”

“Vây hộ tâm khiến ta nhìn thấy.”

“À.” Thiên Diệu cup mắt, đôi mắt thâm thúy chẳng biết đang nghĩ gì.

Nhạn Hồi cũng không để tâm việc hắn ngắt lời, chỉ lo nói: “Bởi vì đã nhìn thấy, thế nên thân là người tu tiên bấy lâu, ta thật sự không ngăn nổi lương tâm mình, chỉ đành cứu huynh.”

Nàng nói rất dễ dàng, vẻ mặt cứ như đang đùa, nhưng ai cũng biết, cảnh tượng hôm qua như thế, nếu nàng đến thì khả năng lớn là nàng cũng sẽ chết.

Thiên Diệu nhắm mắt, trước mắt vẫn như có bóng người cầm kiếm đứng ngược ánh trăng.

“Cô đã quay lại cứu ta, hơn nữa còn cứu được, vậy thì sẽ không đi nổi nữa đâu.”

Nhạn Hồi đặt chén trà xuống: “Ai nói không đi được, chân mọc trên người ta, ta muốn đi thì đi, đi đâu cũng được, chẳng qua là bây giờ thấy huynh đáng thương...” Nhạn Hồi hơi ngừng lại, “Nếu huynh bị người tu đạo đuổi giết thì ta cũng mặc, nhưng huynh rơi vào tay yêu quái thì ta không nhìn nổi nữa. Huynh nghe rõ đây, bây giờ lương tâm của ta chỉ giới hạn trong việc bảo vệ huynh, không để yêu quái nào ức hiếp huynh thôi.”

Thiên Diệu quay đầu nhìn nàng, chỉ nghe nửa câu của nàng đã nói: “Cô định bảo vệ thế nào?”

“Ta có một người bạn tốt, chỗ cô ấy có không ít bảo vật quý hiếm, hẳn sẽ có thứ che giấu được khí tức trên người huynh, để đám yêu quái kia không ngửi được mùi của chiếc bánh thơm ngon là huynh đây.”

Thiên Diệu gật đầu: “Quả là rất cần thiết. Người bạn của cô ở cách đây bao xa?”

“Ở ngay thành Vĩnh Châu cách tiểu trấn này không xa.”

“Ngày mai chúng ta lập tức vào thành.”

Nhạn Hồi liếc hẳn: “Lạy hôn, với cơ thể đầy vết thương này của huynh thì tốt nhất là huynh nên yên tâm ngoạn ngoạn dưỡng thương trong khách điếm này trước đã, tránh đi đường dằn xóc lại trọng thương thì ta không trị được nữa đâu.” Nói đến đây, Nhạn Hồi như chợt nhớ ra điều gì đó, nàng lấy giấy bút bên cạnh bắt đầu viết hai chữ “Giấy nợ”: “Quen thì quen, nhưng nợ vẫn phải tính rõ ràng đấy. Từ hôm qua đến giờ, chi phí trị bệnh cho huynh, chi phí cho huynh ở, chi phí thuốc thang... đủ thứ chi phí đều phải tính hết cho huynh...”

“Bây giờ huynh không có tiền cũng không sao, nhưng nhờ ngày nào đó phát đạt thì sao. Ta không lấy nhiều, trả đủ là được rồi, à, còn phải tính tiền lãi nữa...” Nàng vừa nói vừa xòe tay đếm.

Dáng vẻ của nàng lúc bấy giờ còn nghiêm túc chăm chú hơn hôm qua cứu hẳn nữa.

Thiên Diệu nhìn nàng mấy lần, sau đó không thể nhìn thẳng nữa mà nghiêng đầu, nhắm mắt giả bộ ngủ.

Buổi tối Nhạn Hồi trải chăn nằm dưới đất, lý do đương nhiên là để tiết kiệm tiền.

Nàng không ồn ào, Thiên Diệu cũng để mặc nàng.

Nhưng ngủ đến nửa đêm, Thiên Diệu khát nước nên tỉnh, hẳn nhìn một chốc, cuối cùng vẫn lên tiếng: “Nhạn Hồi.”

Không có ai đáp. Hẳn cho rằng Nhạn Hồi ngủ say nên ho hai tiếng. Nhưng Nhạn Hồi vẫn không tỉnh, Thiên Diệu bất giác nhớ lại tình trạng của Nhạn Hồi

trong miếu hoang hôm đó. Hấn khẽ chau mày, sau đó chịu đựng cơn đau ở ngực, đứng dậy chậm rãi dịch về phía Nhạn Hồi đang ngủ.

Nhìn thấy Nhạn Hồi, quả nhiên đầu nàng đầy mồ hôi, tròng mắt nàng đảo liên tục. Thiên Diệu liền lay nàng.

Nhạn Hồi mở bừng mắt, so với lần trước, lần này nàng bình tĩnh hơn nhiều, nàng không ngồi bật dậy, chỉ nằm thở hổn hển một chốc rồi sau đó đập sàn nhà bực mình nói: “Nữa đó hả?! Có để người ta yên không vậy?!”

Ánh mắt Nhạn Hồi rơi trên người Thiên Diệu: “Huynh có tâm pháp trừ quỷ gì không, dạy ta một cái đi, tâm pháp hôm đó huynh dạy ta cũng có ích phết.”

“Cô có vậy hộ tâm của ta, ta dạy cô tâm pháp của ta đương nhiên là thích hợp rồi.” Thiên Diệu nói, “Có điều ta không biết tâm pháp trừ quỷ, chưa bao giờ xuất hiện phiền phức như vậy cả.”

Nhạn Hồi chỉ đành bất lực thở dài: “Thôi vậy, huynh ngủ đi.”

Suốt nửa đêm còn lại, Nhạn Hồi trợn mắt ngồi vậy tới sáng.

Hôm sau Nhạn Hồi buồn ngủ rã rời, miễn cưỡng tới trưa cũng chỉ nghỉ một lúc, cũng không dám ngủ sâu. Nhưng đến tối, nàng quả thật không chịu nổi nữa nên mới dựa vào tường ngủ ngời.

Không hề nghi ngờ, như tối hôm qua, Nhạn Hồi lại bị bóng đè.

Lúc bị Thiên Diệu lay tỉnh lần nữa, Nhạn Hồi nổi trận tam bành, lớn tiếng quát tháo: “Chuyện của cô ta nào có làm gì được, đè cái gì mà đè!!”

Nghe thấy lời này, Thiên Diệu khẽ nhướn mày: “Con quỷ này là người quen cũ của cô sao?”

Sắc mặt Nhạn Hồi khó coi một lúc, nàng lau mồ hôi trên trán, sau đó im lặng một chốc rồi mới nói: “Trước đây không biết, đêm nay cô ta cứ âm ỹ bên tai, bây giờ cũng coi như biết rồi...”

Thiên Diệu nhìn nàng chằm chằm, chờ nàng nói tiếp.

Nhạn Hồi liếc Thiên Diệu, lòng cảm thấy chuyện này rất dài, vốn không định kể nhưng nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, nàng lại nghĩ nếu không có ai trò chuyện thì chẳng mấy chốc nàng lại ngủ mất thôi.

Nàng thở dài, mở miệng nói: “Thật ra, trước kia cô ta cũng từng đè ta rồi...”

Thật ra nữ quỷ này đúng là người quen cũ của Nhạn Hồi. Chuyện nàng bị đuổi ra khỏi núi Thần Tinh cũng liên quan tới nữ quỷ này.

Hai tháng trước, lúc đó đại hội tu tiên của núi Thần Tinh vừa kết thúc chưa được bao lâu, các đệ tử khôi phục lại lịch làm việc và nghỉ ngơi hằng ngày, Nhạn Hồi vẫn như trước, lên lớp mỗi sáng, luyện công, tĩnh tọa, thỉnh thoảng cãi vã với các sư tỷ rồi làm âm ỹ lên, khiến ai nấy cũng đều bực mình. Thời gian cũng dần trôi qua một cách bình lặng.

Mãi đến một buổi tối nào đó, Nhạn Hồi bỗng nhiên bị bóng đè.

Thật ra về mặt ý nghĩa mà nói thì đây cũng không phải là bóng đè, vì nữ quý kia không đè nàng đến mức không nhúc nhích nổi như lần này, nàng ta chỉ xuất hiện trong giấc mộng của Nhạn Hồi, sau đó lải nhải nói với nàng: “Cứu con gái ta, cứu con gái ta, cứu con gái ta.”

Nhạn Hồi nhịn hết hai ngày không đếm xỉa tới.

Nhưng nguyên tắc của nàng xưa nay là quá tam ba bận, đến lần thứ ba thì nàng hết cách, cơn giận bùng lên.

Sau khi bị đánh thức, nàng nén giận ra khỏi phòng, tới một nơi không người, nàng vẽ một trận pháp gọi nữ quý kia ra.

Nàng nói với nữ quý: “Ta không biết cô là ai, cũng không biết con gái cô là ai, cô không thể vì ta có thể nhìn thấy ma quỷ mà tùy tiện chạy vào trong giấc mơ của ta quấy rầy cuộc sống của ta. Như vậy là không đúng.”

Nữ quý mặc áo trắng, sau lưng có ba chiếc đuôi màu trắng không giấu được, nhìn khí tức chắc là một Tam vĩ hồ vừa chết không lâu.

Hồ Yêu là chủng tộc cứ càng nhiều đuôi thì sẽ càng lợi hại, bây giờ ở Thanh Khâu, yêu tộc cầm đầu giữ cho các yêu quái ở một phương là tộc Cửu Vĩ Hồ. Nghe nói thủ lĩnh tộc này là một đại Cửu Vĩ Hồ sắp thành tiên, Nhạn Hồi chưa từng gặp, cũng không có hứng thú với họ. Nàng nói với Tam vĩ hồ: “Cô là một yêu quái, tuy là một yêu quái đã chết, nhưng dám cả gan đến núi Thần Tinh làm càn thì coi như cũng có chút cá tính, ta không thu cô đâu, cô tự đi đâu thai đi.”

Tam vĩ hồ không đi, về mặt ai oán nhìn Nhạn Hồi, bắt đầu kể lể chuyện của mình: “Con gái ta bị người của núi Thần Tinh các người bắt mất, bị nhốt trên đỉnh núi Tâm Túc, xin cô giúp nó với, nó hăng còn nhỏ.”

“Nghe cũng rất đáng thương.” Thiên Diệu chen lời, “Nhưng dựa vào cái kiểu “Cứu là phẩm đức cao thượng, không cứu là chuyện đương nhiên” của cô thì cô có cảm xúc gì mới lạ.”

Nhạn Hồi lờm Thiên Diệu: “Huynh có biết ta nhận được bao nhiêu lời cầu xin vô lý của đám u hồn này rồi không? Có kẻ nói nghe tội nghiệp nhưng thật ra chỉ là lừa đảo, có kẻ thậm chí còn bịa ra một chuyện để ta giúp, đợi giúp xong mới phát hiện ra mục đích thực sự của nó chỉ là muốn giết mình, sau đó mượn xác hoàn hồn.”

“...”

“Bởi vậy mới nói, mỗi lần nghe những chuyện này, ta đương nhiên sẽ có lòng nghi ngờ.” Nhạn Hồi bĩu môi nói, “Hơn nữa lúc đó ta không giúp cô ta còn là bởi nguyên nhân khác...”

Thiên Diệu nhìn nàng. Nhạn Hồi dứt khoát ngồi khoanh chân nói chuyện với Thiên Diệu như lúc trước các sư tỷ tụ lại buôn chuyện: “Huynh cũng biết núi Thần Tinh gồm 28 ngọn núi đúng không?”

“Ừ, được đặt theo tên hai mươi tám vì sao ở trên trời. Chúng hợp thành một trận pháp thiên nhiên, khiến núi Thần Tinh dồi dào linh khí hơn những vùng Linh Địa khác.”

Nhạn Hồi gật đầu: “Đúng vậy, mỗi đỉnh của núi Thần Tinh do một sư thúc phụ trách trông coi, còn đỉnh Tâm Túc trong lời của Tam vĩ hồ này lại là do Lăng Phi...” Nhạn Hồi khựng lại, vẻ mặt hơi khinh bỉ, “Lăng Phi là đại mỹ nhân mặt lạnh nổi tiếng của núi Thần Tinh, chuyện cô mền mộ sư phụ ta là chuyện cả núi Thần Tinh đều biết.” Nhạn Hồi nói, “Thế nên ta chẳng ưa gì cô ta.”

Thiên Diệu nhìn qua, nghe giọng nàng có vẻ chẳng sao: “Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì ta ghen ghét.”

Thiên Diệu trầm mặc.

Nhạn Hồi thích sư phụ của nàng, chuyện này Thiên Diệu cũng đoán ra được phần nào nhờ quá trình ở chung lúc trước, nhưng nghe Nhạn Hồi nói trắng ra như vậy, Thiên Diệu cũng hơi kinh ngạc.

Nhưng cùng với sự kinh ngạc, hấn chợt phát hiện ra, hấn hơi mâu thuẫn về việc biết chuyện này. Nhưng lạ một nỗi là hấn chẳng hề hay biết tại sao mình lại mâu thuẫn như vậy.

Chắc hấn là vì quan hệ thầy trò đó, đừng nói là trong mắt người tu đạo thì đây là một tội ác, mà ngay cả trong một số yêu tộc cũng không cho phép chuyện này xảy ra, họ cho rằng đây là một phần của luân thường đạo lý.

Thiên Diệu im lặng không nói chuyện.

Nhạn Hồi tiếp tục nói: “Nhưng cô ta cũng chẳng ưa gì ta... Hấn cũng là vì ghen ghét. À đúng rồi, nếu nói đến Lăng Phi thì chắc huynh cũng biết đấy.” Nhạn Hồi nhìn Thiên Diệu, “Trước khi cô ta vào núi Thần Tinh thì tên cô ta là Tố Nga. Cô ta là em gái ruột của Tố Ảnh chân nhân.”

Thiên Diệu giật mình, lặng yên hồi lâu, giọng hơi trầm xuống, nói: “Ta không biết.”

Bởi lẽ Tố Ảnh chưa bao giờ cho hấn biết nàng ta vẫn còn người thân.

Chương 27

“**N**ghe nói việc tu hành ở Quảng Hàn môn rất cực khổ, cha mẹ của tử muội bọn họ đều không còn nữa, Tố Ảnh lại phải quản lý công việc của môn phái, không thể để tâm được đến muội muội, vì thế đã đưa Tố Nga đến núi Thần Tinh, làm môn hạ của Thanh Quảng chân nhân...” Nhạn Hồi tiếp tục kể chuyện của Lăng Phi, Thiên Diệu bên cạnh vẫn luôn chẳng có biểu cảm gì nghe đến đây thì ngắc ngứ ngắt lời Nhạn Hồi:

“Hò yêu kia thì sao?”

Nhạn Hồi biết Thiên Diệu không muốn nghe những chuyện này nên chuyển qua lời cầu xin của Hồ yêu. “Nhưng nàng ta vẫn không đi, mấy ngày tiếp đó, đêm nào nàng ta cũng xuất hiện trong giấc mộng của ta, có lúc lại cầu xin ta, cuối cùng ta cũng không chịu nổi sự giày vò của nàng ta nữa...”

Thiên Diệu nhưn mày: “Cô giúp nàng ta đi đòi người à?”

Nhạn Hồi lườm hắt: “Ta có thể đi được à?” Nàng nói, “Chưa nói tới quan hệ giữa ta và Lăng Phi vốn không tốt, chỉ nói thân phận của con gái Hồ yêu thôi. Sở dĩ con gái nàng ta ở núi Thần Tinh, chỉ có thể là bị đệ tử núi Thần Tinh coi như yêu quái mà bắt về. Cô ta bị nhốt trong nhà lao giam giữ yêu quái, ta thân là một đệ tử tu tiên mà lại đi đòi Lăng Phi thả một yêu quái à? Có khi họ còn nghĩ ta bị điên ấy chứ.”

Thiên Diệu gật đầu: “Thì ra cũng có lúc cô nhớ mang theo đầu óc lúc làm việc.”

“...”

Nhạn Hồi đương nhiên cũng không đàn như Thiên Diệu nói.

Tam Vĩ Hồ kia muốn Nhạn Hồi giúp con gái mình trốn thoát, tuy Nhạn Hồi chưa đồng ý nhưng nàng đã vô thức bắt đầu để ý thời gian nghỉ ngơi thay ca của chúng đệ tử đỉnh Tâm Túc, đến lúc bị Hồ yêu giày vò đến nỗi không chịu nổi nữa mà phải nhận lời, Nhạn Hồi đã nắm rõ thời gian thay ca của các đệ tử trông coi nhà lao giam yêu quái của Lăng Phi.

Tuy Nhạn Hồi nhập môn muộn nhưng nàng học rất nhanh, nàng vốn là người xuất sắc nhất trong chúng đệ tử đồng lứa.

Sau khi biết thời gian thay ca, chỉ cần dùng chút thuật dịch dung, Nhạn Hồi đã dễ dàng trà trộn vào nhà lao của đỉnh Tâm Túc.

Có điều lúc thả yêu quái lại xảy ra sơ sót.

Lăng Tiêu cũng đã từng bắt yêu quái về giam, Nhạn Hồi cũng từng trông coi nhà lao giam yêu quái, nàng những tưởng nhà lao của đỉnh Tâm Túc không khác gì với nhà lao nàng từng trông coi, mỗi yêu quái một gian, khóa bằng song sắt, treo một ổ khóa sắt to, bên trên dán mấy tờ phong ấn.

Nhưng lúc Nhạn Hồi bước vào nhà lao của đỉnh Tâm Túc thì mới kinh ngạc đến sợ ngây ra, không khí bên trong đục ngầu, vừa nóng bức vừa ngột ngạt, Nhạn Hồi vốn tưởng nơi này là như thế, nhưng lúc nhìn thấy một nhà lao chật hẹp nhốt gần hai mươi yêu quái, Nhạn Hồi lập tức hiểu ra tại sao nơi này lại nặng nề đến vậy.

Vì nơi này quá chật hẹp nên đám yêu quái dồn lại thành đống, mặt chúng đều đỏ bừng bất thường, như thể không đủ không khí để thở vậy.

Nhưng khi trông thấy Nhạn Hồi mặc y phục của đệ tử núi Thần Tinh bước vào, lũ yêu quái đều sợ hãi nhìn nàng, liều mạng co vào góc nhà giam. Những đôi mắt đủ các màu sắc nhìn Nhạn Hồi, đầy vẻ không biết làm sao cho phải.

Lũ yêu quái đều trông rất nhỏ, đối với yêu quái mà nói thì chắc hẳn bọn chúng cũng chỉ bằng khoảng mười bốn mười lăm tuổi. Nhận Hồi nghe nói lũ yêu quái lần này đều là do Lăng Phi và mấy sư thúc các núi khác phân nhau ra đi bắt.

Xem ra sau khi bắt chúng về, họ đã chia các yêu quái lớn và yêu quái nhỏ ra để giam riêng.

Nhưng điều kỳ lạ là... yêu quái bị bắt ở đây lại đều là Hồ yêu.

Nhận Hồi cau mày đứng trước cửa nhà lao một chốc, nhưng chỉ trong một chốc này đã có một tiểu nữ yêu sợ đến phát khóc.

Ánh mắt Nhận Hồi rơi vào người nó, bên cạnh nó có một thiếu niên yêu quái lập tức đứng chặn trước mặt tiểu nữ yêu, thiếu niên nhìn Nhận Hồi chăm chăm, ánh mắt đầy thù hận: “Các người lại muốn làm gì?”

Nhận hồi nhíu mày, cũng không giải thích mà hỏi thẳng: “Ai là Bạch Hiểu Lộ?”

Không có ai trả lời. Ngoài thiếu niên thù hận kia, tất cả đều sợ hãi run lấy bầy.

Nhận hồi thở dài, lần này thì phiền toái rồi, nếu nàng thả con gái Hồ yêu đi thì chắc chắn phải mở cửa nhà lao, bây giờ một đám yêu quái bị giam thế này, nàng không thể mở cửa nhà lao chỉ để thả một tên được, các yêu quái khác cũng chẳng ngốc, chắc chắn cũng sẽ thừa cơ trốn chạy.

Nàng cũng không thể nói mình đến cứu người, nhưng nếu chỉ hô lên như vậy, bọn chúng đương nhiên sẽ tưởng nàng muốn làm gì bất lợi với chúng, trừ khi Bạch Hiểu Lộ là kẻ ngu, nếu không sao lại tự đứng ra được.

Suy nghĩ một chốc, Nhận Hồi gãi đầu, chỉ đành uy hiếp nói: “Không tự mình đứng ra, ta đây sẽ bắt bừa mấy kẻ chết thay đây.” Chẳng có ai muốn chết, nhất định sẽ có người chỉ Bạch Hiểu Lộ, Nhận Hồi nghĩ như thế.

Nhưng nàng không ngờ rằng lời còn chưa dứt, thiếu niên kia đã nói thẳng: “Người đừng ở đây hù dọa người khác, ta đi với người là được rồi.”

Nhận Hồi lườm thiếu niên kia, rồi hít sâu một hơi, tiểu tử thói cướp lời làm gì, tỏ vẻ anh hùng làm gì thế, đúng là rồi hoi.

“Người mở cửa đi, ta đi theo người, muốn đánh muốn giết gì cũng được.”

“Ai cần người đi theo ta?” Nhận Hồi quăng cho nó một ánh mắt ghét bỏ, nàng thầm nghĩ đám yêu quái này đều còn nhỏ, sát khí trên người cũng chẳng đáng là bao, hơn nữa thả đám tiểu yêu quái này ra làm rối loạn tầm mắt của chúng đệ tử đỉnh Tâm Túc cũng tiện cho nàng chút nữa mang Bạch Hiểu Lộ đi...

Nghĩ đến đây, Nhận Hồi bèn thở dài lẩm bẩm: “Được rồi được rồi, dù sao cũng đã làm rồi, chẳng ngại ảm ỹ một chút.”

Nhận Hồi nhìn đám yêu quái rồi nói: “Không phải ta đến hại các ngươi.” Nói xong, nàng đưa tay xé từng tờ phong ấn dán trên nhà lao xuống, sau đó chuồng một cái phá nát khóa sắt trên cửa rồi chặn ở cửa nói: “Ai là Bạch Hiểu Lộ, nói ra thì ta sẽ thả hết các ngươi đi.”

Đến nước này, cho dù thiếu niên kia có tỏ vẻ anh hùng đi chẳng nữa cũng vô dụng, vì ánh mắt các yêu quái đều tự nhiên tập trung nhìn Bạch Hiểu Lộ.

Nhìn cô bé đang run lẩy bẩy, Nhận Hồi thở phào một cái, tránh khỏi cửa nhà lao: “Đi hết đi.”

Nghe xong ba chữ này, mọi người hăng còn hơi do dự, nhưng có một tiểu nữ yêu sốt ruột chạy trốn vừa bước về phía cửa hai bước, thiếu niên áo vải kia lập tức nói: “Đừng tin cô ta, có trá.”

Nhận Hồi liếc thiếu niên kia, cũng không giải thích, nhưng tiểu nữ yêu nọ rất muốn rời khỏi nơi này, cắn răng một cái rồi quyết tâm chui đầu ra khỏi cửa, Nhận Hồi cũng không cản, để mặc cô bé chạy ra ngoài.

Nhận Hồi khoanh tay dựa vào tường, động tác có vẻ cà lơ phất phơ: “Các ngươi đều không đi à?”

Vừa dứt lời, đám yêu quái còn lại ùn ùn chui ra khỏi cửa nhà lao, chẳng mấy chốc, bên ngoài đã có đệ tử đỉnh Tâm Túc phát hiện yêu quái trốn thoát, bên ngoài bắt đầu gà bay chó sủa ầm ỹ.

Rất nhanh, trong nhà lao chỉ còn lại thiếu niên và Bạch Hiểu Lộ đang ngơ ngẩn.

Nhận Hồi tự bước vào nhà lao, không chẳng để ý đến thiếu niên kia, ngồi xổm trước mặt Bạch Hiểu Lộ, nhìn cô bé vẫn còn đang run rẩy, nàng sờ đầu nó.

Nghĩ lại cô bé đáng yêu thế này nhưng đã không còn mẹ, tuy chỉ là một yêu quái nhưng Nhận Hồi vẫn có phần cảm khái: “Mẹ ngươi báo mộng nhờ ta cứu ngươi, đi theo ta.”

Bạch Hiểu Lộ ngẩng đầu nhìn nàng: “Mẹ? Nhưng mẹ đã... đã mất rồi.”

Nhận Hồi thấy bên cạnh mình có khí đen tụ lại, nàng biết là Tam Vĩ Hồ đã đến, Nhận Hồi nhìn sang bên cạnh, thấy Tam Vĩ Hồ vẫn chỉ luôn kể lể chuyện của mình đang nhìn con gái chăm chăm, đôi mắt ướt đẫm, môi khẽ run, vẻ mặt phức tạp không nói nên lời.

Nhận Hồi thở dài, kéo Bạch Hiểu Lộ dậy: “Không còn thời gian nữa, ta đưa ngươi rời khỏi núi Thần Tinh rồi nói sau.”

Nhận Hồi đưa Bạch Hiểu Lộ ra khỏi nhà lao, nhưng thiếu niên áo vải vẫn còn đứng ở bên trong, lúc Nhận Hồi sắp ra ngoài, thiếu niên áo vải bỗng chắn trước mặt nàng, nhìn nàng chăm chú rồi nghiêm túc hỏi: “Ngươi là người tu đạo, tại sao lại giúp yêu quái?”

Thiếu niên kia thấp hơn Nhạn Hồi một cái đầu, Nhạn Hồi nghe câu hỏi này thì cười cười, dáng vẻ không đứng đắn đưa móng vuốt nhéo má thiếu niên kia, nhéo xong lại nhìn vào mắt cậu ta nói: “Đó là vì ngươi vẫn chưa hiểu cái gọi là dịu dàng như nước của nữ nhân.”

Nàng buông mặt thiếu niên, sau đó đẩy nó sang bên cạnh: “Chớ có cản đường, tỷ tỷ còn đang vội đấy.”

Thiếu niên kinh ngạc sờ mặt mình rồi nhìn Nhạn Hồi chăm chăm, sau đó tai dần dần đỏ bừng lên, không nói được câu nào mà chỉ nhìn Nhạn Hồi đưa Bạch Hiểu Lộ đi xa.

Thiên Diệu nghe đến đây thì liếc nhìn Nhạn Hồi vẫn đang đắc chí, âm thầm nhấp một hớp trà.

“Sức quyến rũ của ta cũng thật là lớn, chỉ véo mặt vậy thôi đã bắt được trái tim của một thiếu niên yêu quái rồi.” Nhạn Hồi cảm thấy rất kiêu ngạo.

Giọng Thiên Diệu bình thản nói: “Người ta chỉ cảm thấy xấu hổ vì hành vi không biết xấu hổ đó thay cô thôi.”

Nhạn Hồi im lặng, liếc xéo Thiên Diệu: “Miệng huynh sao ngày lúc càng ác độc thế? Tối khuya lên uống nước tiêu nóng à?”

Thiên Diệu lại nhấp một hớp trà: “Sau đó thì sao, cô đưa con gái Hồ yêu chạy trốn khỏi núi Thần Tinh à?”

Nhạn Hồi bĩu môi: “Trên đường bị mây đệ tử của đỉnh Tâm Túc phát hiện, nhưng dựa vào cơ trí của ta thì vẫn gạt được họ, ta kiếm cách để họ đi hướng khác tìm yêu quái, sau đó ta đưa Bạch Hiểu Lộ ra ngoài.”

Thiên Diệu bất ngờ nhíu mày: “Nói vậy là cô đã cứu con gái của Hồ yêu kia ra thành công, nhưng sao bây giờ Hồ yêu này lại tới tìm cô?”

“Không phải...” Nhạn Hồi lại mở miệng, mang theo vẻ hoang mang buồn rầu, “Lúc đó tuy ta đưa Bạch Hiểu Lộ ra khỏi núi Thần Tinh, nhưng sau đó... cô bé chạy quá chậm nên lại bị người ta bắt về.”

“Vậy nên bây giờ Hồ yêu muốn cô đi cứu con gái nàng ta nữa sao?”

“Chắc là vậy, nhưng bây giờ ta vốn không thể quay về núi Thần Tinh, thêm vào đó Hồ yêu này chỉ gào khóc ầm ĩ trong giấc mộng của ta, ta hoàn toàn không nghe ra được nàng ta đang nói gì.” Nhạn Hồi vuốt mi tâm, “Hơn nữa, lần này cảm giác lệ khí trên người cô ta còn nặng hơn lần trước nữa, có vẻ như đã phát triển về con đường lệ quỷ...”

Thiên Diệu nghe vậy thì trầm ngâm một chốc.

Nhạn Hồi tiếp tục nói: “Đám yêu quái đang bị giam tử tế trên đỉnh Tâm Túc bỗng nhiên toàn bộ chạy hết, Lăng Phi chương quản đỉnh Tâm Túc đương nhiên phải điều tra rõ ràng chuyện này, sau đó cứ tra, tra mãi rồi tra đến ta. Mây đệ tử

ta gặp lúc đưa Bạch Hiểu Lộ chạy trốn đã xác nhận hôm đó ta đã từng xuất hiện trên đỉnh Tâm Túc, sau đó bọn họ... ép cung Bạch Hiểu Lộ, cuối cùng lộ ra ta.”

“Vì thế nên cô bị trục xuất à?”

Nhạn Hồi bĩu môi lắc đầu: “Chỉ thả mấy yêu quái thôi, sư phụ sẽ không đuổi ta đi đâu, từ trước đến giờ, ta gây họa còn nhiều hơn vậy nữa kìa.”

“Hử, thế thì tại sao?”

Nhạn Hồi tựa đầu vào tường nhớ lại, sau đó cười đến là ngọt ngào nói: “À, chắc hẳn là vì ta đánh Lăng Phi.” Nàng nhếch môi cười lộ chiếc răng khểnh, thoạt nhìn có vẻ tà ác: “Đánh sưng tay lắm.”